

FOLK OG LAND

NR. 18, 23. ÅRGANG

LØRDAG 9. NOVEMBER 1974

LØSSALG KR. 2,—

Den marxistiske trussel

Den sentralt dirigerte marxismen har vært kraftig på offensiven over hele den vestlige verden i det siste. At den opererer etter det samme skjema langs hele linjen, fremgår tydelig av det følgende, som vi har sakset fra det engelske bladet «Britain first». Artikkelen, som er noe forkortet, kunne praktisk talt ord for ord ha vært myntet på vårt eget eller et hvilket som helst annet land i vest.

De kan saktens smile i skjegget, de gamle erkebolsjeviker. Takket være sine mange «nyttige idioter» har de hatt rent eventyrlige fremganger.

Da det Moskva-tro kommunistpartiet i Storbritannia er lite og uten betydning i valgsammenheng, blir det almindelige publikum narret til å tro at kommunistene ikke utgjør noen trussel mot vårt folks demokratiske aspirasjoner.

Dessverre forholder det seg slett ikke slik. Mens velgerne foraktelig avviser kommunistiske kandidater både ved parlaments- og lokalvalg, og kommunistene heller ikke har greid ordentlig infiltrasjon i fagforeningene, har de derimot hatt hell med seg i å gjøre sine ødeleggende oppfatninger gjeldende i massemediene, på universitetene og i undervisningssektoren generelt.

Denne infiltrasjonen på

områder som har med opinionsdannelse og -omforming å gjøre, har resultert i prokommunistiske holdninger hos folk som ellers ikke betrakter seg som kommunister eller kommunistisk påvirket. Ikke desto mindre finner vi de samme forestillingene om raseblanding, masochistisk internasjonallisme, nedrustning og en bløtaktig eftergivenhet overfor dømt kriminelle fremsatt under påskudd av å være «sosialistiske», «liberalistiske», «progressive», «kirkelige» eller «humanitære», forat de således skal fortone seg normale og respektable for folk i sin almindelighet. Dette til tross for at de i sine konsekvenser egentlig tjener kommunistenes sak.

(Forts. side 8)

Fremgang for National Front

Det engelske nasjonale parti National Front stilte ved parlamentsvalget nylig kandidater i nær 90 av 635 kretser, et større antall enn noen gang før. Over 110.000 engelskmenn ga partiet sin stemme. Beste resultat ble oppnådd i en bydel i London, der stemmeandelen ble 9,4 %. Det ble også oppnådd andre gode resultater, men i de fleste kretser oppnådde partiet 2—3 % av stemmene.

Kandidater ble i første rekke stillet i London og omegn foruten i industribyene i Midt- og Nordvest-England. I de mer landlige områder har partiet hittil bare forsøkt seg i mindre utstrekning.

Det finnes i England en lang rekke partier utenom de konservative, de liberale og labour, og av disse er National Front overraskende nok uten sammenligning det største. Kommunist, marxist-leninister o.l. har bare brøkdeler av det nasjonale partis tilslutning.

Observator.

Ingen løsning av befolkningskrisen

AT DE HØYPRODUKTIVE FOLK BLIR MINDRE

Farlig å trekke feilaktige konklusjoner av propagandaen under «befolkningsåret»

Det er selvfølgelig både nødvendig og riktig at søkelyset rettes mot de problemer som den meget raske vekst i verdensbefolkningen skaper, men man må ha lov til å sette spørsmålsteget ved den måte spørsmålet belyses på og tvile på den gode virkning av all den publisitet saken i øyeblikket får.

Befolkningskrisen er mer lokal enn universell

Befolkningsproblemet påstås å være universelt, å gjelde hver enkelt av oss, og det er selvfølgelig også riktig forsåvidt som vi alle i høy grad vil få merke det, dersom befolkningsøkningen sprenger rammen for våre muligheter og ressurser. På den annen side er problemet imidlertid høyst lokalt, og det finnes i virkeligheten ingen annen vei enn

å løse det der det foreligger.

Man behøver ikke å ha store geografiske kunnskaper for å innse at befolkningseksplosjonen er et sør- og østasiatisk problem. Det indre av Asia, hele Afrika og Syd-Amerika og tildels også Øst-Europa er heller under- enn overbefolket og bl.a. derfor ikke istand til å utnytte de muligheter som foreligger. I Vest-Europa og Nord-Amerika går vi med raske skritt mot en negativ befolkningstilvekst — i noen land er allerede fødselsraten mindre enn dødsraten. Det vil føre til økte vanskeligheter for alle, fordi det vil redusere den produktivkraft som resten av verden er så avhengig av i dag.

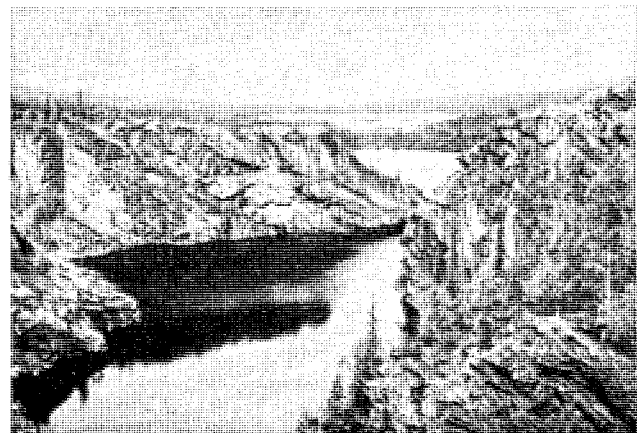
Nedgang i Norges folketall ingen løsning

En meget problematisk

side ved den nåværende publisitet omkring befolkningsproblemet er at den stort sett bare når frem til våre vestlige land og vil kunne forsterke tendensen til fødselsunderskudd. Det er klart at unge ansvarlige mennesker som hver eneste dag blir foreholdt befolkningsproblemet, meget lett kan trekke den konklusjon at de ikke selv bør få barn eller ihvertfall ikke mer enn ett eller to. Som gjennomsnitt er imidlertid selv to ut fra alle hensyn for lite. Tre er det minste som trenges for å opprettholde befolkningen.

Når unge opplyste mennesker kan trekke denne konklusjon, er det fordi det hevdes at vi i den vestlige verden er overforbrukere, at vi snylter på de sultende u-land. Det er selvfølgelig rik-

tig at vi på visse områder forbruker mer enn vi behøver, og vi har all grunn til å hjelpe mennesker som er i nød. Allikevel: Problemet ville ikke være løst om vi reduserte vår egen befolkning og skar vårt forbruk ned til sultegrensen, heller tvert imot.

Norge har ennu plass og en rekke unyttede muligheter.

Forsynings situasjonen og dermed befolkningsproblemet har nemlig en kjerne som heter produktivitet. Selv med sin katastrofalt lave levestandard forbruker u-landsbefolkningene mer enn de produserer, mens de vestlige land tross sitt høye forbruk har et overskudd av varer og tjenester. Den eneste varige løsning på u-landenes ernærings- og befolkningsproblemer er at de øker sin produktivitet, og det har de i høy grad muligheter for. På den annen side er det å gjøre dem en bjør-

(Forts. side 6)

Frontkjempertytt

Legionær Svein Halse (14. kp.) utgav for en tid siden boka «I FORRESTE LINJE» på Dreyers forlag. Boken er meget velskrevet, sterk, og skildrer Den norske Legions utdanning og innsats på en umåtelig realistisk måte. Selv om den er i romans form, er alt som fortelles hendelsesmessig helt korrekt, når unntas ett tilfelle, der noe som skjedde i 2. kp. er henlagt til 1. kp. Forfatteren har senere også gjennomgått rekruttskole i en SS-avdeling, og noen opplevelser herfra er tatt med. I Viken bataljon foregikk «drillen» noe mer gemyttlig. Alle interesserte burde skaffe seg denne boken — den har historisk betydning for oss og våre barn.

Istedenfor å gi en inngående omtale, gir vi ordet til general Anthon B. Nilsen idet vi gjengir utdrag av hans omtale i Farmand:

Dreyers Forlag har utgitt en krigsbok, fra 2. verdenskrig «I forreste linje». Den er helt forskjellig fra de andre som er kommet. Dens nærmeste slektninger er Erich Maria Remarques «Intet nytt fra Vestfronten» og Väinö Linnäs «Okänd soldat». Den skildrer en spesiell form for krigføring, stillingskrigen.

Kamphandlingene foregår i sin helhet på Leningradfronten

Det er en krass og realistisk skildring. Den forteller om en særdeles hårdhendt rekruttskole, om en umenneskelig tilværelse i kulde, makk, blod og livsfare. Men samtidig forteller den om gruppens samhold og kameratskap, om temmelig saftig humor, om tilværelsens små — tross alt — lyspunkter. Den forteller hva krigen virkelig er, uten det minste snev av romantikk eller sentimentalitet.

Disse soldatene var med i krigen «på den gale siden».

Mens Norge var okkupert, mens våre egne stridskretser ble bygget opp i Storbritannia og andre steder, meldte de seg frivillig til tysk krigstjeneste. Hvordan kunne det gå til? For vi må være klar over at det å gå i krig — selv — det gjør man neppe av opportunistme.

I og for seg er det ikke noe nytt at mennesker kan bedømme en situasjon feil. Og i 1940—41 var det mange ting som gjorde det betydelig vanskeligere å se frontene klart enn det senere ble. At Tyskland fremdeles var den sterkeste militærmakt var det fremdeles mange som trodde. De allierte hadde bare nederlag å vise tilbake på, tyskerne var gått fra seier til seier. Der som tyskerne virkelig vant krigen, ville det så ikke være best for Norge at landet hadde hatt menn som kjempet på den riktige siden? Det lar seg heller ikke nekte at de alliertes tilbaketrek-

BALDER:

Går vi under i slapp «velferd»? Et folk trenger utfordringer for å overleve

En viktig livets lov er sammenhengen mellom ytelse og resultat. Man kan ikke få noe for ingenting. Denne loven har ikke bare en materiell, men også en meget viktig psykologisk side. Få ting tilfredsstiller et menneske mer enn å kunne si: Dette har jeg skapt, dette er resultatet av mitt eget slit og min egen evne. Den gode følelsen er like fullt tilstede enten det dreier seg om et lite krypinn på fjellet eller en mektig ny bedrift.

Dagens politikere gjør alt de kan for å bryte ned denne livslov. De noe eldre som har vært gjennom harde tider, er det ikke så lett å bløffe og endre på, men ungdommen kan man saktens innbilde at det er mulig å få noe uten å yte noe. Om våre politikere går videre på denne linjen, står de i fare for å bryte både livsviljen og livsnerven i vårt folk.

Dagens «velferd» har et dypt menneskelig utgangspunkt — la oss for all del ikke benekte det. Mange har drømt om og kjempet for et samfunn uten nød og lidelse. La oss vise dem respekt for det. Hva man kan bebreide dagens politikere er at de ikke kjenner grensen, at de ikke skjønner hvor de

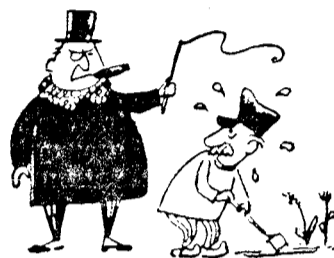
ning fra Norge i 1940 av mange følte som direkte svik.

Regjeringen Nygaardsvold hadde på dette tidspunkt ikke noen sterk posisjon i folkemeningen. Det var mange som mente at den hadde sin store del av skylden for at vi ble overfalt i 1940, at den hadde spilt en lite heltmodig rolle under felttoget, og at den nærmest hadde «reddet seg» over til Storbritannia etter nederlaget. Kongen? Dette var selvfølgelig det vanskeligste punktet. Men for det første er det etter konstitusjonen ikke kongen som bestemmer og skal bære ansvaret men regjeringen. For det annet, var selve Stortingets Presidentskap stemt for å avsette Kongen. Det var Terboven som slo spillet over ende.

I juni 1941 brøt krigen ut mellom Tyskland og Russland. Finland gikk med på den tyske siden. Halvannet år før hadde Finland kjempet sin vinterkrig mot Sovjet-Samveldet. Hele vår sym-

må stoppe for ikke å skape ny menneskelig nød og enda større elendighet, omenn av et annet slag.

Selvfølgelig skal vi hjelpe dem som ingen mulighet har for å hjelpe seg selv, men «hjelper» vi dem som i virkeligheten kunne ordne opp i sine problemer på egen

hånd, da gjør vi dem ubotelig skade. Og det er nettopp det dagens politikere er iferd med: Å «hjelpe» hundretusener av mennesker på en måte som samtidig gjør dem livsudugelige og misfornøyde både med seg selv og andre.

Med alle mulige og umulige slags lettvinde støtteordninger skapes det snarveier til «lykken» for et stort antall mennesker som ellers selv ville ha ordnet opp og kjent tilfredsheten ved det. Nok ville det ha kostet dem både slit, forsakelse og tårer, men så ville også den gode følelsen av å ha greid noe, blitt så meget større.

Saken har også perspektiver langt ut over det enkelte menneskes lykke og skjebne. Individet, men også nasjonen trenger utfordringer for å utvikle seg og mestre fremtiden.

Vi hadde i tyveårene en høyt begavet og meget kontroversiell forfatter ved navn Erling Winsnes, en mann som tredveårenes nasjonale ungdom satte meget høyt. Hans grunntanke var nettopp at slekten og nasjonen trenger utfordringer og vanskeligheter både for å bevare sin livskraft og utvikle sin skapende evne. Han hevdet at når nordlige folk ser ut til å være særlig livsdugelige og mer aktive enn mange av Svdens nasjoner, så er årsaken nettopp den at vi har vært utsatt for et barskere klima og en mer nådeløs natur enn dem.

I forordet til boken «Den neste stat» sier han f.eks.:

«Kunne vel vinteren tyne vår livsgnist og tilintetgjøre livet i nord? Den kunne bare samle det, styrke det, utvide vår

evne. År etter år rykket den frem, uimotståelig, altbeherskende, eneveldig. Den pustet livet ut av det grønne tre, karvet jorden bort av våre bare fjell, inntil utsynet ble trøstesløst over vår liklagte verden.

Men vår vilje nærer seg av motgang, hevdet seg i tross. Hvert nytt vårbrudd fant oss igjen, med styrket sinn, med sikrere spenntak og med oppslått øie.»

Og senere i forordet:

«Men vinden fra nord behøver vi ikke å ønske, ti nordens lov har sitt tilhold i nord, og kommer uten vår bønn. Den vil bringe oss redelighet, manndom, mot og menneskelykke tilbake. Den vil lære oss å nøies med lite, at vi kan gledes over mildvær og lange dager, og bære dem med værdighet og anstand. Ti sydens sorgløse evighet er ikke til for oss.»

Winsnes' tanker er senere blitt hevdet av andre med stor styrke, bl.a. av den engelske historiker Arnold J. Toynbee, som i sitt klassiske verk «Historien i nytt lys» hevder at et folks og dets kulturs skjebne er avhengig av den grad av utfordring det møter. Blir utfordringen for sterk, får man de såkalte abortive kulturer, men blir den for svak, vil folket miste sin skapende evne og gå kulturelt og politisk tilgrunne.

Et sentralt spørsmål for det norske folk i dag er om all overflødig «velferd» er iferd med å tappe kreftene ut av oss. Hva vi gjør i dag, er samtidig å leve av foreldrenes resultater og å trekke veksler på fremtiden. Vårt lokale oljeeventyr vil gjøre at dette går for en stund, men en dag vil vi igjen møte harde utfordringer av det ene eller andre slag. Da spør det om det er vilje og kraft nok igjen i vårt folk til å overvinne vanskelighetene.

Definisjon:

En intellektuell, står det i vårt uoffisielle leksikon, er en, som er blitt utdannet hinsides almindelig sunn fornuft.

Norske soldater i kamp på «den gale siden» 1940—45.

(Forts. side 6)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarlig

Redaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSEN

Medarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

ABORTIVT SNIKK-SNAKK

Når et folk slutter med å oppdra sine barn, slik det er skjedd i Norge de siste par mannsaldre, da er det grunn til engstelse. Når man som et ledd i den videre «utvikling» også vil gå igang med å avlive sine barn, da turde det være på tide å gjøre anskrik. Riktignok er det her tale om barn, som ennå ikke er født, men som altså likevel av en eller annen grunn er «uønsket».

Den pågående abort-debatt inspirerer både til gråt og latter. De mange anførte «grunner» og «syn» som forfektes med stor lidenskap fra alle hold, tyder på at forvirringen er minst like stor som iveren.

I den kalde virkelighet er det kun få faktorer, som har avgjørende innflytelse på antallet individer pr. art pr. enhet livsrom. Det er for det første livsrommets utstrekning, dernest hvilke ernæringsmuligheter det har. Eventuelle fienders — eller om man vil: konkurrenters — antall og styrke spiller også en viss rolle, men i det store og hele vil dette forhold balansere fra naturens side.

I dyrenes verden, og hos menneskene inntil de ble bofaste, var disse faktorer praktisk talt uvariable størrelser når man ser bort fra det som måtte tilskrives «naturens luner». Under «siviliserte» omstendigheter kan menneskene med sin spesielle begavelse øke ernæringsmulighetene ved dyrkning etc. Men selv dette har sin begrensning, både lokalt og globalt. Kunne man sikre de nødvendige forsyninger av levnedsmidler ved import, kunne på den annen side et hvilket som helst livsrområde uten videre forvandles til et eneste bysamfunn med asfalt og boligblokker over det hele.

Men hvem ønsker egentlig det? Det kan neppe være noe mål i seg selv å tvinge det maksimale antall personer inn på et område, selv om de kunne sikres de nødvendige matleveranser. Og hvis — som det hevdes — livet er hellig, hva så med alle livsformer som på den måten ville fortrenkes eller utryddes?

I det øyeblikk vi ikke kan skaffe nok mat til Norges befolkning, da ER vi for mange, og må nødvendigvis begrense oss enten vi vil eller ikke. Men da kan vi ikke samtidig lukke opp grensene for innvandring av fremmede. En slik linje er selvødeleggende og eier ikke hjemmel i noen naturlov. Et samfunn som slår inn på en slik kurs, er sykt, og bør komme under behandling. Intet sunt individ utrydder seg selv for å skaffe plass til andre.

Opp gjennom tidene er disse spørsmål blitt løst ved menneskelige tiltak som «tilpasning» og/eller ekspansjon. Hvorvidt tilpasningsmulighetene kan tøyes ytterligere, får psykologene uttale seg om — noen ekspansjon er iallfall ikke mulig lenger uten at den skjer på bekostning av andre. Og DET er som kjent ikke akseptabelt lenger.

Mot disse fysisk sett konstante maksimalgrenser for menneskelig utfoldelse nytter det selvsagt ikke å stille opp maksimer om «retten til å leve» eller om at «livet er hellig». Overskrides grensene, vil det utvilsomt komme til å herske forhold, som viser uholdbarheten til begge disse og flere lignende humanistiske påstander. Egentlig virker de vel dårlig nok i praksis allerede. Ærefrykt for livet har ikke akkurat vært kjennetegnet for dem som har dominert vår kulturkrets i dette århundre og som nu leder arbeidet med løsningen av disse aktuelle spørsmål.

Våre ledende politikere bør nu begynne å ta hensyn til virkeligheten. Den dagen vi alle våkner opp i en slags humanistisk bakrus, kan det være for sent.

FOLK OG LAND 1975

Neste år må stå i offensivens tegn

Om snaue to måneder går vår avis inn i sin 24. årgang. I vårt spesielle tilfelle får man vel innrømme at det nesten er et under eller iallfall en bedrift når man tar i betraktning hvilke forhold avisen har arbeidet under. Uten de annonseinntekter, som andre publikasjoner anser livsnødvendige, og gjennom tider av såkalt avisdød har «naziblekka» Folk og Land holdt det gående, selv om en viss «nedtrapping» ikke har vært til å unngå.

Når vi skal gjøre opp status for det siste året, er det både positive og mindre positive sider ved situasjonen. La oss se på de positive først:

MANGE NYE MEDARBEIDERE

Vi har i de forgangne måneder utfoldet en livlig virksomhet med henblikk på å gjøre avisen allsidigere for derigjennom å nå frem til flere lesere. Og faktum er, at vi aldri har hatt så mange penner i sving på én gang tidligere i avisens historie. Vi har fått en egen redaksjon i Danmark, for således å nå ut til danske nasjonalister, som ikke har noen egen avis for tiden. Vi har svenske forbindelser, som kan tre til på samme måte når som helst det måtte bli aktuelt.

Og her i Norge har vi knyttet til oss en rekke yngre medarbeidere — både fra de helt unges rekker og fra dem, som var unge under krigen. Alt i alt skulle vi derfor ha de beste forutsetninger for å lage en avis etter alles smak.

NYE TIDER OG OPPGAVER

Dertil kommer de nye vindretninger i det politiske klima både hjemme og ute. De varsler at tiden som kommer vil by på oppgaver og muligheter for nettopp en avis som vår. En av disse oppgavene, ja kanskje den viktigste, vil være å danne overgangsleddet mellom den gamle generasjon av norske nasjonalister og den nye, som nu er i ferd med å organisere seg.

NYE AVISPRISER

Vanskelighetene i det nye året er for en stor del «gamle kjenninger», men ikke desto mindre reelle nok. Avisens økonomi er anstrengt, og den villere og villere lønns- og prisgalopp gjør ikke utsiktene akkurat lysere. Vi har derfor — så nødig vi enn ville — sett oss

tvunget til å forhøye abonnementsprisen, som heretter vil bli kr. 80,— pr. år og kr. 40,— pr. halvår. Tillegget for forsendelse i lukket omslag blir kr. 10,— pr. halvår.

Det er to år siden sist vi regulerte prisene, og selv i år utgjør pålegget et minimum, som på ingen måte dekker våre faste utgifter. Vi er stadig avhengige av bistand fra våre mest trofaste lesere.

NYE ABONNENTER

En forsterket hvervning vil også bli satt igang — den er forresten allerede påbegynt og vil gå uavbrutt i 1975. En vesentlig økning i antallet abonnenter er en forutsetning for at avisen skal kunne greie seg i årene som kommer, og vi ber om at leserne tar sin tørn og hjelper oss med å finne frem til potensielle abonnenter.

GIROBLANKETT MED DETTE NUMMER

Som vanlig i begynnelsen

av november, følger vår årlige giroblankett med dagens nummer av avisen. Vi ber alle om å være presise med innbetalingen av årsavgiften, det sparer oss for utgifter i forbindelse med senere purring og abonnentene for unødvendig stans i leveringen. Så håper vi også at flest mulig ser seg istand til å yte utover det fastsatte. Vi i redaksjonen lover å gjøre det samme.

TAKK OG FARVEL TIL GEITOSTEN

Exit herr Misvær, og takk for den tid du og de andre gode geitostene eksisterte. Nå nytter det ikke engang med egen nummerliste i dektivarbeidet etter geitost. Skjåk, Øystre Slidre, Misvær og hva de nå heter er alle forsvunnet inn i blandingsosten, i stil med «utjamninga» forøvrig.

(Farmand)

Måtehold er himmelens skjønneste gave.

Euripides.

NORDISK SAMLING

Ingen fare for Norden
— så leng troen holdes levende,
troen på Nordens idealer,
troen på Gud
— som løfter idealene som fakler
og gjør dem til mer enn idealer:
til liv og ikke bare teori.

Ingen fare for Norden
— så lenge folkesjelen er sunn.
Den må renses for sitt smuss,
da vil den stråle klar og ren som før,
selve Nordstjernen i sin glans,
den vil lyse for folkene.

Ingen fare for Norden
— så lenge de nordiske folk
står vakt ved hverandres side
— som brødre, som venner uten svik,
og så lenge som de er villige til
å dele godt og ondt med hverandre
I gode og onde dager.

Ingen fare for Norden
— så lenge de nordiske folk
står vakt om sin ære
og heller vil gå under
enn svike.

Ingen fare for Norden
— så lenge Norden er Norden
og løfter åndsmaktens fane.
Faren kommer innenfra,
sviket forberedes innenfra.
Løgner må ikke seire!
Da beseires Norden.

KAI NORMANN

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.

Vår diagnose

Av debattinnlegg i Folk og Land forstår man at det faktisk går nasjonalister rundt i dette land og tror seg å vite at USA er vår fremste skanse mot kommunismen. Med bakgrunn i denne misforståelse velger de ukritisk side i et eventuelt øst-vest-oppgjør og knytter sin skjebne til vesten og stormakten USA.

Men hvilken rolle har egentlig USA spilt i kampen mot kommunismen? Vi våger å påstå at det knapt finnes noe annet land i verden som har gjort mer for kommunismens utbredelse enn nettopp USA!

Den russiske revolusjon ble finansiert av dollar! Europa's kamp mot kommunismen førte til nederlag og kontinentets deling, kanskje først og fremst takket være USA. Korea og Vietnam har ikke overbevist noen, hverken når det gjelder USA's vilje eller mulighet til å stoppe en kommunistisk fremmarsj.

Det er vel noen som vil innvende at den økonomiske støtten til den russiske revolusjon, samt annet «merkelig» i forbindelse med USA's «kamp» mot de røde, kan forklares ved at det har vært jødiske krefter i sving. Det er jo vel kjent at undertrykkelsen av de russiske jøder var en av de utløsende faktorer i forbindelse med revolusjonen, og vi tror at det er mer enn tilfeldigheter i det faktum at de mest beryttede kommunister verden har sett har vært jøder.

Hvis vi med bakgrunn i dette tar en titt på den administrasjonen som har tatt over etter Nixon, så ser vi at jødene ytterligere har forsterket sine skanser i den nasjonen som enkelte oppfatter som den hvite manns bolverk mot kommunismen. Nixon's regjering var heller ikke uten jødenavn, og Nixon selv kom ved en anledning til å ytre sitt mishag mot dette. I en annen sammenheng uttalte han at «kunst er noe for jøder og venstrevridde!», så vi skal vel ikke undres for mye på hvorfor det gikk som det gikk med denne gamle kommunist-jeger.

President Ford er derimot mer forsiktig. Han har uttalt at han ønsker å se Jerusalem som hovedstad i Israel, og som sin visepresident har han valgt Rockefeller — også en jøde, om noen tvilte på det!

Slik ser altså ledelsen ut i det landet som skal «redde oss» fra kommunismen. Ved å satse på en slik hest våger vi påstanden om at

kommunismens fortsatte fremgang er sikret! For slik situasjonen er idag, må vår diagnose være at det kapitalistiske USA, det sosialdemokratiske Vest-Europa og de kommunistiske øst-stater er de tre forskjellige stadier i den samme politiske syffilis, og de nasjonalister som befinner seg i noen av disse stadier anbefales en grundig penicillin-kur!

Selvkritiske venstreradikale

Det finnes også forurensningssaker, som de venstreorienterte ikke kunne drømme om å befatte seg med, ikke engang med ildtang, skriver det danske bladet «MINUT». En slik sak er f. eks. vaskemiddelfabrikken i Glostrup utenfor København. Når man ellers tenker på hvor lite røk det som regel skal til for å aktivisere det næringslivsfiendtlige propagandaapparat, er det bemerkelsesverdige at man

har holdt seg i ro i dette tilfelle. Det kunne tyde på at man i disse «miljø»-kretser iallfall er istand til å mobilisere en viss selverkjennelese. Vi kan så godt forstå det, skriver bladet til slutt, men det kunne jo likevel ha vært artig å se reaksjonen hos publikum, dersom en slik «miljø»-gruppe med lang uflidd manke og sitt ellers så usoiignerte ytre, ga seg til å protestere mot fremstillingen av — toalettsepe!

NUF's Bergens-avdeling i vekst

Bekymring i Bergens Arbeiderblad

Om tilveksten til Nasjonal Ungdomsfylking ene og alene skyldes annonsen i Folk og Land for kort tid siden, vet vi ikke, men ifølge et innslag i Bergens Arbeiderblad har NUF nu «forholdsvis mange medlemmer i dette distriktet».

I nevnte Arbeiderblad er man åpenbart bestyrtet over forholdet, og har i sakens anledning hatt kontakt med

NUF-sjefen, Erik Blücher, for å forsikre seg om at det virkelig er så ille som det høres. Det beroliget neppe at Blüchers svar var bekræftende og at målet i vinter var å tredoble antallet medlemmer — ikke bare i Bergensområdet men på landsbasis.

Offensiven skal — ifølge intervjuet — gå av stabelen ganske snart, og den vil først og fremst rettes mot skoler og ungdomsklubber.

Forøvrig konstaterer Bergens Arbeiderblad at «flere av medlemmene (i NUF) skriver flittig i nazi-avisen «Folk og Land», men Blücher avkrefter av avisen eies eller dikteres av Nasjonal Ungdomsfylking». Vi for vår del har også lagt merke til at Blücher selv (og vel andre av hans folk) stundom også skriver i Aftenposten og Morgenbladet. Vi fikk tak i Blücher, som overfor oss kunne bekrefte at NUF

Anden som går har vært på ferde igjen.

G. ØDEGAARD:

Er det en statsoppgave å holde liv i Arbeiderbladet?

BARE EN NASJONAL FOLKEREISNING
KAN STOPPE AP.s MAKTMISBRUK

Ifølge Aftenposten har Ap. privilegert sin presse med 60 % av det som bevilges til støtte for avisene. Etter den velgerandel Ap. har, skulle dets presse bare hatt ca. 30 % av pressestøtten.

I Morgenbladets intervju med direktør J. Fr. Loenneken den 28/8 blir 3,5 millioner kroner årlig nevnt som den sum pressestøtten skal gi Arbeiderbladet direkte fra statskassen. Dette skal være det samme beløp som hele Høyres presse mottar årlig. Kan dette være lovlig?

Pressestøtten burde vært forelagt Høyesterett før Ap. og SV vedtok den i Stortinget, men fra de borgerlige partier kan man selvsagt ikke vente at noe blir gjort. Ethvert håp til disse partier kan man la fare, men bør ikke Høyesterett selv se på dette vedtaket? Ap. og SV er i mindretall i folket, og bare en urettferdig valgordning gav sosialistene det lavest mulige flertall på Stortinget.

Pressestøtte er selvsagt en uting, men skal vi koste på oss noe slikt, må det være en selvfølge at den fordeles

rettferdig på de enkelte partier.

Tilliten til norsk rettsvesen er ikke gjenopprettet etter rettsstatens sammenbrudd i 1945, og om Høyesterett i tilfelle vil våge å gå Partiet imot, vet man ikke, men Høyesterett bør se på denne saken. Det kan umulig være en statsoppgave å opprettholde livet i en partipolitisk avis som tydeligvis det lesende publikum ikke er interessert i. Partipolitisk propaganda for et bestemt parti skal vel ikke staten finansiere?

De bedrøvelige forhold vi har her i landet i dag, er sikkert et resultat av rettsstatens sammenbrudd i 1945. Ingen har felt en mer knusende dom over forholdene dengang, enn Jon Skeie, professor i rettsvitenskap ved Universitetet i Oslo fra 1906 til 1941 (altså i 35 år). I et hefte han utgav i 1945 på Olaf Norlis Forlag, Landssvik, sier han på side 18: «— Vi har aldri i vår historie hatt en sådan rett-løshet» (sitat slutt). Professor Skeie kjempet for et rettferdig oppgjør på sikkert rettsgrunnlag, og slutter nevnte hefte slik: «Jeg har ingen pårørende, slektninger eller venner som har vært medlem av Nasjonal Samling eller på annen måte utsatt seg for landssvikanklage».

Eneste vei ut av det nuværende uføre, er å få dannet et nasjonalt folkeparti, og de mange innlegg i Folk og Land til støtte for et nytt parti, viser klart behovet.

Skal vi fortsatt ha politiske partier, ville det beste for Norge være at vi fikk 155 som var representert på Stortinget, hvert parti med 1 representant. Vi fikk da ikke partistyre, men virkelig folkestyre.

Programmet for et nasjonalt folkeparti bør være samlende — åndens og håndens arbeidere bør kunne samles om programmet —, og en absolutt betingelse må det være at første post slår fast at vi vil bygge på kristen grunn — kristendommen må være ledetråden i hele programmet.

å skaffe seg litt reklame i lokalpressen, som normalt er mest opptatt av å fortie denslags. Vi gratulerer og ønsker lykke til videre.

Idéen om et stornordisk forbund

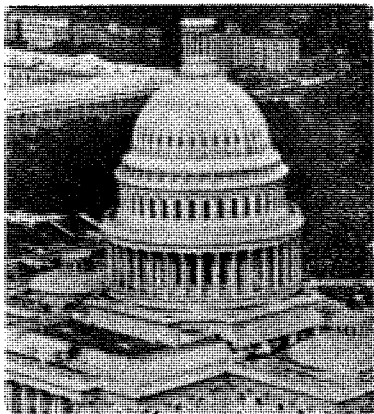
Enda et forsøk på å forklare

Det er forfriskende at min artikkel om et stornordisk forbund, en av Quislings kongstanker, har utløst en livlig debatt i Folk og Lands spalter. Først var det Teutonium som gikk imot meg og nå også Willy West og W.v.T. fra Tigerstaden.

Med fare for igjen å bli beskyldt for utskjelling, våger jeg å påstå at de alle tre har vanskelig for å skille mellom det prinsipielle på den ene side og forbigående overflatefenomener på den annen. Allikevel kan det hende at jeg har uttrykt meg uklart, og jeg får derfor prøve igjen på basis av de innvendinger som er fremkommet.

Quislings sentrale idé var at et nært samarbeide med rase- og interessebeslektede folk var den eneste utvei til å bevare vår egenart og hindre at vi ble overskyldt av den røde flodbølge.

Det er klart at et rase- og interessebeslektet folk ikke kan komme i betraktning som samarbeidspartner dersom det innenfra eller utenfra blir erobret av kommunismen. Til W.v.T. er det å si at kommer det en totalitær marxistisk regjering i Norge, har enhver sann na-

Det kan se ut som om de antikommunistiske kreftene har mistet taket på amerikansk politikk.

sjonalist en selvfølgelig plikt til å bekjempe den, selv om dens medlemmer er aldri så mye nordmenn. Ut fra sin ideologi vil den nemlig raskt ødelegge alt hva som er sentralt og viktig i det norske folks livsform og tradisjoner. Kanskje vil den også gå til angrep på vår biologiske substans, f.eks. ved deportasjoner til Sibir, slik bl.a. estere, lettere og lithauere har opplevd det.

De ikke-kommunistiske folk som vi bør og må samarbeide med, er en høyst uensartet forsamling, og det er klart at mye er kritikkverdige hos dem alle. Det

gjelder selvfølgelig også den ledende stornordiske og ikke-kommunistiske makt U.S.A. Jeg har overhodet aldri påstått at man rått skulle sluke alt som kommer derfra eller konstant lovprise alt den til enhver tid sittende amerikanske regjering måtte foreta seg. Personlig er jeg f.eks. meget engstelig når det gjelder de siste års «forsoningspolitikk».

Det som er vesentlig, er at de antikommunistiske krefter fremdeles har overtaket i amerikansk politikk, selv om taket av og til kan synes å løsne, og at det er full anledning til å arbeide såvel for å styrke denne linje som for å utbre nasjonalistiske idéer.

Det er ganske riktig som både Teutonium og Willy West skriver at NATO står i fare for å oppløses innenfra av hel- og halvkommunistiske krefter, men i en slik situasjon kan det da umulig være vår oppgave å aksellere denne utvikling eller stille oss utenfor? Tvert imot bør vi gjøre alt vi kan for å bekjempe oppløsningen og sørge for at NATO fortsetter å bestå som en sterk anti-kommunistisk allianse.

Hva er «staten»?

Staten er idag en anonym makt, som er hevet over folket og er viktigere enn folket. Derfor kan staten herje med folket og sette dets interesser til side.

Derfor gjør staten fremmedfolk til «statsborgere». Derfor gir staten bort vår fedrejord til fremmede.

Derfor deler staten ut våre livsmuligheter til utlendinger.

Derfor tar staten fra oss vårt livsrom.

Derfor bruker staten våre penger til u-hjelp.

Derfor bygger staten industri, skoler og sykehus for fremmede.

Derfor skaffer staten oss fler og fler konkurrenter i eksistenskampen.

Staten er en kamuflert forvalter av internasjonale rettsprinsipper og foreldede europeiske rettsoppfatninger. Derfor setter staten til side nordmennes rettigheter og nordmennes interesser.

HVA BØR STATEN VÆRE?

Staten bør være det maktapparat, som lydige tjener det ekte, norske folk. Staten skal bare tenke på å gavne dette folk. Den skal være uttrykk for folkets selvbehov, livsvilje, selvoppholdelse og livskraft.

Staten skal ikke stå over folket, men være dets redskap. Staten skal beskytte folket mot alle anslag mot dets livsinteresser. Staten skal først og fremst kjenne det ekte, norske folk.

Folket er det første og det grunnleggende. Staten er det sekundære og det underordnede.

Samfunnet er fellesskapet av de blodsbeslektede. Samfunnet er den store familie, nasjonen. Staten skal være samfunnets lederskap. Derfor kan den ikke sette til side de nasjonale interesser — derfor må den akte blodsfellesskapet.

Jo.

O. H.

SIEGFRIED:

MENINGER OM DAGENS POLITIKK

DET ER NESTEN UTROLIG

hva Mor Aase og hennes kolleger i Nobelkomiteén klarer å drive det til. Komiteéns avgjørelser har som kjent helt fra før annen verdenskrig vært en eneste rekke av skandaler, hvor ikke freden, men politikken har spilt hovedrollen. Før krigen var hovedoppgaven å bruke prisen til å demonstrere mot de nye styrer i Italia og Tyskland, men da de vestlige såkalte demokratier nedkjempet Tyskland og utleverte Europa på nåde og unåde til Sovjetsamveldet, gikk man et skritt videre og gikk grasat med å dele ut fredspriser til alle slags mere eller mindre militante venstreside opprørere. Hva dette har med Nobels intensjoner å gjøre vet bare Mor Aase og hen-

nes, også borgerlige, medspillere.

Efterhvert ble imidlertid kritikken over denne venstreside radikale utglidning så intens både hjemme, og spesielt ute, at man ifjor listelig slo inn på en ny vei. Man fortsatte med å fredspris venstreside radikale, men som motvekt delte man prisen og ga annen halvpart til en amerikaner eller en amerikansk lakei. Ifjor fikk man så den makabre deling av prisen mellom den høyst krigerske kommunistisjefen i Nord-Vietnam og utenriksministeren i det stadig krigførende USA. Og i år fortsetter man da med å dele prisen mellom en venstreside radikal irlender, hvis bidrag til verdensfreden vesentlig består i hets mot de hvite i Sør-Afrika, og USA's tidligere trofaste lakei i Japan,

Sato. Utdelingen ifjor førte til at man uten videre slukte dette med Nord-Vietnams krigerske sjef, men rettet kritikken — og naturligvis med god grunn — mot prisutdelingen til Kissinger. Ikke fordi han var verre enn alle de andre kandidatene, men fordi han var amerikaner. Og det bør man helst ikke være i venstreside radikale kretser. I tråd med dette kritiserer nå ingen at irlenderen fikk prisen uten noen påviselig grunn, men at Sato fikk den, fordi han er — om ikke amerikaner, så dog en trofast bærer av USA's politikk i Japan!

VI KAN IKKE SKJØNNE

at det kan fortsette med disse evige skandalene fra Nobelkomiteéns side. Vi våger å påstå at Nobel selv neppe ville ha godtatt noen av fredsprisvinnerne de siste 50 år. Det var visselig ikke noe slikt han tok sikte på. Norge høster såvisst ingen ære av disse makabre politiske krumspring og vi må si at vi håper at Nobels arvinger nå gjør alvor av å gå løs rettslig mot det som

foregår og bruker pengene til noe bedre. Så får heller Mor Aase og herr Aarvik finne på noe nyttigere å foreta seg.

FISKEPRISENE

må det være noe galt med i dette land eftersom det snart er uråd å få omsatt det som fiskes opp. Ikke kan man lage fiskehermetikk lenger fordi råstoffet (og lønningene) koster for

meget slik at prisen på produktet blir for høy både ute og hjemme. Og ikke får man solgt klippfisk utenlands av samme grunn. Innenlands er det jo forlenget slutt på alt klippfisksalg. Som det lakker mot slutten med omsetningen av fersk fisk. Det er alt sammen for dyrt, dyrere ofte enn kjøtt.

Vi vet ikke om det er fiskerne som har fått skrudd opp sin godtgjørelse så høyt at de snart blir arbeidsledige, eller om det er hele systemet og alle mellommennene som har skylden. I den sammenheng kommer vi til å tenke på noe som hendte under okkupasjonen. Dengang var det jo ikke for fett det fiskerne fikk for sin jobb, men mellommennene var på plass da som nå og gjorde prisen på fisk stiv — selvom det naturligvis ikke var tale om noe så vanvittig som idag. Nasjonal Samlings folk ville jo gjerne forsøke å rette på det som åpenbart galt var, og så var det et behjert NS-medlem som satte igang med å omsette fisk utenom de gamle kanaler. Han laget boder, så-

Aase og andre bør finne på noe nyttigere å foreta seg.

(Forts. side 7)

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

TRANGSYNT OG DOGMATISK?

Herr redaktør!

I en leder på ungdomssiden i Folk og Land nr. 16 tas det avstand fra selvbestemt abort, men samtidig fordømmes «de trangsynte, dogmatiske eller religiøse overbevisninger som dessverre har hatt et visst tak på nei-folket».

Meg bekjent er det i det store og hele bare et argument nei-siden har kjørt på, nemlig at fosteret er et selvstendig liv som har krav på beskyttelse. Bare når kvinnen er i en nødvergesituasjon, dvs. at hennes liv og helse er i fare, skal hun ha rett til å drepe sitt foster.

Jeg skulle gjerne ha en nærmere forklaring på hva som er trangsynt og dogmatisk ved dette.

N.S., Torpa

Det undertegnede ikke liker ved nei-sidens abortargumentasjon, er de innslag av usmaklige «synd- og straff»-artikler som bl.a. har dukket opp i forskjellige menighetsblader. Sier man et kategorisk nei til abort utfra et religiøst eller politisk synspunkt uten å ta hensyn til de sosiale og menneskelige sider ved spørsmålet, da er debatten iferd med å løpe ut i fanatisme og ufruktbare diskusjoner om livsholdninger. Det er — tror jeg — de sosiale sider ved saken som må belyses — og løses.

Ungdomsred.

INTELLIGENS OGSA «PÅ GOLVET»

Herr redaktør!

Til tross for at jeg er fagorganisert, har jeg gjennom alle år kunnet styre min be-

geistring for de store LO-biksene, som f.eks. Thorbjørn Berntsen. Kanskje kommer det av at jeg i sin tid gjennom NS ble grundig vaksinert mot stortalende sosialister. Det som preger dem mest er store fakter og lettvinte løsninger.

Da jeg leste Balders kommentar til Berntsens og Nilsens radiopratt i F. og L. nr. 15, var jeg nok langt på vei enig med ham, men er det ikke i artikkelen hans en litt for stor mistro til oss «på golvet». Skulle ikke vi også ha såpass forstand at vi vet hva som er best for den bedriften vi arbeider i?

Industriarb., Orkanger

Min artikkel er ingen mistillits-erklæring til noen, bortsett fra Berntsen og Nilsen. Selvfølgelig finnes det dyktige og ansvarsbevisste folk både «på golvet» og blant eierne, men det ville være urealistisk å se bort fra at begge parter ville prøve å mele sin egen kake om balansen i forholdet ansatte/eiere ble alvorlig forrykket. Det var det jeg prøvet å påpeke. Men det jeg først og fremst var ute etter, var sosialistenes kullsviertro på «statens overtagelse av produksjonsmidlene». Da er balansen totalt borte, og den allmektige stat kan gjøre hva den vil med oss.

Balder

ET SPØRSMÅL TIL HOAAS

Herr redaktør!

Olav Hoaas skriver i en artikkel i Deres blad at folketallet må reduseres. Slik det forekommer i sammenhengen, later det til at dette også skal gjelde Norge. Har jeg forstått ham riktig?

P.K., Svolvær

Ingen løsning av befolkningskrisen - - -

(forts. fra side 1)

netjeneste om de høyproduktive land satte ned tempoet og derved reduserte sine muligheter for å hjelpe til i overgangsperioden.

Hva Norge bruker og yter

La oss først se litt nærmere på Norges plass i bildet. Her er forholdet at den yrkesaktive befolkning innen grunnnæringer, industri og distribusjon produserer langt mer enn den forbruker, også om vi regner med barn og andre som den direkte forsørger. Riktignok forbrukes meget av overskuddet av vårt overflødig store, ikkeproduktive offentlige byråkrati og av forlemfeldige trygdeordninger som gjør lediggang på kort eller lengre sikt litt for fristende. På disse områder har vi et virkelig overforbruk. Allikevel kommer vi produktivt sett gunstig ut.

I en kort artikkel er det ikke mulig å ta med hele vårt nasjonalregnskap, men en kort sammenfatning viser:

Av mat importerer vi

nest virkningen av våpnene, ved de intense bombardementene, og ved angrep eller forsvar.

Jeg kan ikke minnes å ha lest en bedre skildring av «nesten panikken», denne tilstand som er uunnngåelig hos soldater som er livredde — og det er en meget naturlig reaksjon, — men som samtidig vet at de ikke må gi etter for det. Som må holde sin egen og gruppens moral oppe, fordi det ellers vil få de alvorligste konsekvenser for dem selv eller for kameratene. Vi ser tydelig betydningen av gruppesamholdet. Og vi er vidne til en utholdenhet, som er et produkt av den treningen de har fått, av trønderstahet, og av lojalitet overfor dem de kjempet sammen med.

*

Man kan lære meget om krig av denne boken. Riktignok om en spesiell form for krig, under særlige forhold, men i en form og under forhold som ikke er utelukkede for norske soldater i fremtiden

Boken forteller oss på den ene side hva krig er, og den gir oss all grunn til å søke å unngå krigen. Men den forteller oss også om de egenskapene vi må ha hvis det blir nødvendig at vi slåss. Og den lar oss forstå tragedien hos disse unge guttene som ofret liv og helse for noe de selv trodde på.

selvfølgelig store mengder korn, frukt, grønnsaker og sukker, altså vegetabilsk næring, men på den annen side eksporterer vi ca. fem ganger så mye animalsk føde som vi importerer, og sluttresultatet blir at Norge er en nettoeksportør av de livsviktige proteiner.

Av dyrefor importerer vi en god del mer enn vi eksporterer, men også her er importen vegetabilsk og eksporten animalsk, slik at proteinforholdet avbalanseres.

Vi er riktignok nettoforbrukere av tekstiler, men til gjengjeld meget betydelige nettolieferandører av så viktige varer som tre, trefiber, kunstgjødning, metaller og malmer. Gjennom vår meget store handelsflåte yter vi selvfølgelig mange ganger så store transporttjenester som vi forbruker. På grunn av oljen vil vi om meget kort tid bli en nettolieferandør av energi.

Norge kan yte mer

Vår meget beklagelige situasjon, også sett med den øvrige verdens øyne, er at vi i dag er og i fremtiden i enda høyere grad vil bli for få nordmenn til å utnytte de muligheter vi har. Mens den i og for seg meget nyttige oljeindustri vil trekke til seg mer og mer folk, har vi f. eks. store unyttede dyrkningsmuligheter i jordbruket, og av skogen burde vi kunne få ut henimot tre ganger så mye fiber som i dag. Også utnyttelsen av havet og dets produkter kunne utvilsomt intensiveres uten å gå til overbeskatning. Noe av dette kunne vi greie ved å overføre de minst nyttige deler av det offentlige byråkrati til produktiv virksomhet, men allikevel ligger denne konklusjonen nær: For verdens skyld burde vi heller bli flere nordmenn enn færre.

U-landene må lære å bruke sine muligheter

Så tilbake til u-landene og deres produktivitet. Har de noen som helst mulighet for å beskjefte sin befolkning med nyttig arbeid?

La oss klart innse at dette ikke er lett, men grunnene til det er kanskje noen andre enn folk flest forestiller seg. Det finnes selvfølgelig nyanser, men stort sett kan man si at de naturlige muligheter er der, men ikke evnen til å utnytte dem. Det strider i høy grad mot vanlig tenkning, men det er allikevel ikke mulig å unngå å si det:

En hovedgrunn til dagens vanskeligheter er at koloni-

veldet stort sett opphørte for tidlig. De fleste u-land mangler ganske enkelt ledere og ekspertise, de har ikke tilstrekkelig kunnskap til å oppfatte problemenes kjerne, til å oppdage mulighetene og følgelig heller ikke evnen til å sette de riktige løsninger igjennom i rett tid. I alle u-land finnes det selvfølgelig noen som vet og kan, men miljøet gir dem få eller ingen muligheter.

Det var en såkalt «verdensopinion» som tvang kolonimaktene ut, og det er et meget interessant spørsmål hvorfor og hvordan denne opinion ble til. Det skal vi ikke diskutere denne gang, men bare peke på at det ville vært langt bedre om denne opinion hadde tvunget kolonimaktene til å bygge opp et skikkelig funksjonerende samfunn før de forlot koloniområdene. Nå er det de fleste steder blitt langt verre enn det var.

Avsluttes i neste nr.

I Portugal

går «demokratiseringen» sin gang. Spinola har gjort sin jobb og er blitt puffet ut til en posisjon uten noen som helst innflytelse. Og det samme skjer med dem som var på samme side som ham. Således er den venstreorienterte juntaen nylig blitt supplert med to mer «troverdige» medlemmer fra den «riktige» siden av ideologi-skillet — dette som erstatning for de to som måtte gå på grunn av sine Spinola-tendenser.

HUMØR- sveiten

På en av sine mange hjemmelige besøk i Røde-Chinas hovedstad, Peking, spurte Henry Kissinger engang formann Mao:

— Du, har du noensinne tenkt over hva som egentlig ville ha kommet til å skje, dersom det var statsminister Khrusjtsjov, som hadde blitt myrdet, og ikke president Kennedy?

— Mja, sa Mao og dro på det, det er ikke så godt å si. Men een ting ville i hvert fall ha vært sikkert: jeg tror neppe at herr Onassis ville ha giftet seg med fru Khrusjtsjov.

(— innsendt)

HUSK

ABONNEMENT-
FORNYELSEN

Frontkjempennytt — — —

(forts. fra side 2)

pati var dengang på den finske siden, mange nordmenn meldte seg som frivillige, all opinionsdannelse gikk mot russerne (med rette). Dette var imidlertid et forhold som i 1941 var til tyskernes fordel.

Det var riktig i 1939/40 å støtte finnene i deres kamp mot Russland, skulle det da ikke også være riktig i 1941?

Man kan ikke undervurdere betydningen av dette argument, selv om det av andre grunner var helt skjevt. Både den tyske og den tyskdirigerte propagandaen utnyttet disse faktorene. Og med det triste resultat at noen tusen unge gutter lot seg verve til frivillig krigstjeneste på tysk

side. 1000 av dem kom aldri tilbake

Jeg kan ikke skjønne at det er meget å bebreide de guttene — for det meste ganske unge — som fulgte sin overbevisning og meldte seg til krigstjeneste. De trodde — iallfall mange av dem — at de tjente Norge, at de støttet Finland, at de bekjempet kommunismen. De var ført vill.

.... Den største delen av boken forteller om livet og kampen på Leningradfronten slik som den artet seg for denne gruppen.

Denne skildringen er uhyggelig realistisk. Livsforholdene reduseres til det helt primitive, en stadig kamp mot kulde, mot dårlig ernæring, mot lus. Og der-

Meninger om dagens - -

(forts. fra side 5)

vidt vi erindrer på Youngstorget, og solgte der fisk til betydelig lavere pris enn vanlig. Men hvor lenge var Adam i paradiset? De gamle fiskehandlere, eller hvem det nå var, satte igang en underjordisk agitasjon mot dette gyselige «naziltaket» å skaffe folk billigere fisk, og så gikk det ikke bedre enn at tåpelig pøbel i nattens mulm og mørke gikk løs på bodene. Så ble det forsøket oppgitt. Men hva nå med dagens situasjon? Er det da så meget vanskeligere å omsette fisk til rimelig pris i Norge enn i andre land? Og skal vi prise fiskerne ut i arbeidsløshet?

NÅR MAN SKRIVER OM GALSKEP,

er det ikke til å unngå at man også må tenke på den norske u-hjelpen, som igjen har fått en dominerende plass i statsbudsjettforslaget. Gang på gang har flertallet av det norske folk gjennom gallupundersøkelser og på annen måte gitt uttrykk for at de er motstandere av u-hjelpen i den form den nå har. Men politikerne gir en god dag i denne meningsytring, dels fordi de jo selv vet alt meget bedre enn sine oppdragsgivere, og dels fordi de vet at denne majoriteten egentlig er den tause som finner seg i alt og ikke kan falle på å svikte de gamle svindelpartiene. Da lønner det seg bedre å satse på fortsatt u-hjelp for å sanke stemmer hos forvrølede fanatikere og såkalte kristne som ikke ser skogen for bare trær. Faktum er jo nemlig den at Norge på så mange måter er et u-land bedre eller verre enn noe. Det gjelder spesielt omsorgen for de eldre og helsesektoren ellers også, men dertil den permanente vanvittige boligsituasjon.

Vi benekter naturligvis ingenlunde at nøden etter avkoloniseringen kan være stor mange steder rundt om i verden, og vi synes det er riktig at folk her i Norge hjelper dem etter lyst og evne, fortrinnsvis gjennom de gamle misjonskanaler, men vi benekter politikerne rett til i strid med folkeflertallet, å bruke statspenger til slike formål for de har gjort sin sosiale plikt her hjemme. Mest vanvittig synes vi det hele er når man gir penger til opprørsbevegelser mot de hvite styrer i Afrika og annet steds for å øke avkoloniseringen og dermed nøden og fattigdommen og behovet for mere u-hjelp!

EN GRUSOM SALVE

har lektor Terje Valen avfyrt mot de etablerte og «høyt gasjerte» okkupasjonshistorikere, som han kalte dem, i et foredrag i Historisk klubb på Blindern. Ifølge AFTENPOSTEN sa han bl.a.: «Jeg håper studentene vil bryte med den historie-tradisjon, som er skapt av folk som Magne Skodvin, Sverre Kjelstadli og Sverre Steen og av deres disipler som Magnus Jensen, Chr. A. R. Christensen, Olav Kiste, Berit Nøkleby, Johs. Andenæs og Rolf Kluge.»

Det gjør vi også og har gitt uttrykk for det lenge før Valen forstod det. Det vil si, riktig forstått det har han jo fremdeles ikke! For ham er det jo nemlig ikke spørsmål om den historiske sannhet i og for seg, men om en sannhet som tjener til å støtte opp om hans venstre-radikale synspunkter. Og han vandrer jo i den samme baktalelsenes og hetsens urskog som de historikere han angriper når han for eksempel (iflg. Aftenposten da) hevder at «Med unntagelse av quislingene hadde alle det hardt her i landet under krigen.» Naturligvis hadde folk det hardt i et land som var okkupert midt under en storkrig, men var det noen som hadde det spesielt hardt så var det sannelig quislingene. For de drev ikke svartebørshandel og de fulgte lojalt alle lover og bestemmelser. Dertil kom at det var de og ingen andre som uførtroent den hele tid kjempet for å skaffe de norske arbeidere bedre kår enn det den tyske okkupasjonsmakt og deres arbeidsgivervenner var villige til å gi dem. Men bortsett fra disse innvendinger, så er vi altså enig med Valen i at det er fusk og bedrag man systematisk har foret det norske folk med i tredivde år nå. Og de folk han nevner er spesielt i søkelyset.

SITATER:

Det er de som først spør om Konrad Lorenz var nazist og derefter om han var en ærlig vitenskapsmann, som er de virkelige rasister. (Ben Sousan, Paris)

For ekstremisten er der ingen mellomvei. Hvor der ikke er vin er det nødvendig med narkotika. (Talmud: Baba Bathra, 58b)

FOLK OG LAND —
DET NASJONALE OPPOSISJONSORGAN

Samler De på mønter?

Gratis møntprislister tilsendes.

Skriv til Jørgen Sømod

Rømersgade 25, DK-1362 København K

BOKER FRA NUF

Lektor Olav Hoaas:

Det Nye Menneskebilde. Human-etologiens resultater. Kr. 15,—.

Olav Hoaas:

Germanernes fortid og fremtid. Omri av et historiesyn. Kr. 15,—.

Marcelo Maturana:

Sannheten om Chile. En avsløring av den «demokratiske marxisme». Rikt illustrert. Kr. 10,—.

Nasjonal Ungdomsfylking:

Den nasjonalistiske samfunnsøkonomi. Det eneste alternativet til privat- og statskapitalismen. Kr. 5,—.

Vedlagt hver bestilling er et eksemplar av Hoaas-skriftet Vern din Rase!

NASJONAL UNGDOMSFYLKING

Box 5331, Majorstuen, Oslo 3.

SAMLERE SE HER!

Et antall uniformeffekter, bl. a. Hird- og SS-jakker og ditto luer samt endel hird- og NS-flagg til salgs.

Interesserte kan få nærmere detaljer og prisoppgaver. Bill. mrk. «Militaria»

Bok-tjenesten

har fortsatt endel eksemplarer igjen av

Trygve Engen:

Jeg er ingen landssviker.

En NS-manns selvforsvar og beretning om hvordan han utviklet seg fra en borgerlig demokrat til medlem av Nasjonal Samling.

252 s. hft. kr. 10,00

Håkon Meyer:

Et annet syn. En kjent arbeiderpartimann, som kom med på den «gale» siden under krigen, gir her sitt syn på «rettsoppgjøret» og den politiske situasjon i etterkrigs-Europa.

240 s. hft. kr. 15,00.

J. G. Burg:

NS-Verbrechen - Prozesse des schlechten Gewissens.

Forfatteren, som selv er jøde, forteller om hevnprosessene, som ble ført av tyskere mot tyskere - i Zions regi - som et israelsk inkassoforetagende.

192 s. innb. kr. 40,00.

Nr. OLM 973

Grammofonplater

TIL SALGS
GJENNOM

BOKTJENESTEN

Nr. 371/72

SM 3001 Tyske militærmarsjer. Deutschmeister-Marsch, Hoch Heidecksburg, Radetzky-Marsch, Schönfeld-Marsch, Seiferditz-Marsch, Andreas Hofer, Kaiserjäger-Marsch, Die Bosniaken kommen, Flieger-Marsch, Erzherzog Albrecht, Alte Kameraden, 84er Regiment-Marsch, O du mein Österreich. Kr. 20,00.

Sm 3378 Italienske fascistsanger. Giovinezza, Inno a Roma, il canto degli arditi, Marcia delle Legioni, Fischia il sasso, All'armi, Noi tireremo diritto, Battaglioni «M», Camerata Richard, Vincere, Cantate dei legionari, S. Marco, x flottiglia MAS, Ciao biondina. Kr. 20,00.

SM 3021 Deutsche Marschmusik. Hoch- und Deutschmeister, Wien bleibt Wien, Egerländer Regiment, Hoch Tirol, Vindobona, Jetzt geht's los! 47er Regiments-Marsch, Alpenlieder-Marsch, Stets munter, Mit Sack und Pack, Zauber der Montur, Felsenfest für's Vaterland, Unter dem Grillenbanner, Hoch Habsburg, Dörner-Marsch, Kaiserschützen, Grenadier-Marsch. Kr. 20,00.

SM 3004 Amerikanske marsjer. Stars and Stripes, Semper fidelis, The Crusader, The Gladiator,

High School Cadets, Hands across the sea, Washington Post, Bells of Chicago, The Thunderer, El Capitan. Kr. 20,00.

Nr. OLM 973 Wehrmacht. (Originaloptak fra 1933-45). Siegesfanfare. Weichsel und Warthe. Rosemarie (Es ist so schön). Gegen Briten und Franzosen. Der Tod in Flandern. Lied der Panzer-grenadiere. Allen voran. Pariser Einzugsmarsch. Sieg Heil Viktoria. Unser Rommel. Wir stürmen dem Siege entgegen. Von Finnland bis zum Schwarzen Meer. Lied der Panzergruppe Kleist. Der treue Feldsoldat. So kämpft nur unsere Infanterie. Deutschland-Lied. Kr. 40,00.

Nr. 371/72 Die Jugend marschert. Platene om Hitlers ungdomsbevegelse. Lydglimt fra leirliv og oppmarsjer. Appeller, kjente ledere taler, sang og musikk. To pl. kr. 120,00

Nr. 2168/9 Horst Wessel-sangen og Wir fahren gegen England. Single-plate med bare disse to kjente sangene. kr. 20,—

Den marx-

(forts. fra side 1)

Et mål for graden av kommunistenes suksess er den måten hvorpå de har mobilisert den røde rampen på universitetene og i gatene. Det at de på denne måten tvinger alle som er uenige med dem til taushet, blir av massemediene hyllet som ungdommelig idealisme.

Mange av medløperne innbilder seg at kommunismen representerer et sett absolutte moralverdier. Det er ikke tilfelle. Kommunismen dreier seg i det vesentlige om hvordan man skal oppnå makt og om maktkonsentrasjon. Forskjellige metoder vil bli brukt på forskjellige steder og til forskjellige tider.

I Øst-Europa, hvor kommunistene sitter ved makten, forsøker de å bevare sitt brutale herredømme ved å gi det et skinn av at folk flest samtykker med dem, men i virkeligheten tillates ingen form for opposisjon — ikke engang fra «liberale». De sikrer sin sosiale enhet innad ved en streng håndhevelse av lovene, ved å gjøre det til en patriotisk plikt å bifalle opprettholdelsen av sterke væpnede styrker og ved ikke å tillate utvandring — noe som lett kunne føre til sosial splittelse. Både Øst-Tyskland og Ungarn har mangel på arbeidskraft, men det tillates likevel ingen innvandring — ikke engang fra et kommunistisk land som Jugoslavia. De fleste jugoslavere, som arbeider utenlands, finnes faktisk i Vest-Tyskland.

Da de ikke har noen som helst makt, har de engelske kommunistene slått inn på en negativ kurs. De forsøker å ødelegge og rive ned i håp om å kunne overta idet samfunnet bryter sammen i kaos og anarki. De beveger seg utover grensene for legitim radikalisme, derved at de i sin streben etter å få makten benytter fremgangs- måter, som vil ødelegge selve samfunnet som sådant. Deres raseblandingsrettede internasjonisme kommer til å ødelegge vår nasjonale uavhengighet, vår identitet og vår rasemessige karakter, og derigjennom tilintetgjøre den engelske nasjons særpreget og vekst i historisk sammenheng.

Når vi vender oss mot kommunismen, må vi på den ene side kunne skjelle mellom motstandere som avviker i politiske detaljer, slik som flesteparten av velgerne bak Labour (Arbeiderpartiet) og Toriene (de konservative), som aksepterer det almindelige stand-

KOMMER GOGGEN I GJEN?

Den meget omtalte Alabama-governøren, George Wallace, som ble offer for et revolverattentat under presidentkandidat-kampanjen i USA i 1972, og siden har måttet tilbringe sin tid i rullestol, har en «fair chance» til å bli kvitt hele stolen, hvis han drar til China og lar seg behandle med akupunktur. Det er en tidligere kinesisk militærlege som hevder dette og han begrunner det med at kineserne ved å kombinere Østens og Vestens medisinske kunnskaper samt akupunktur, har kurert en rekke lignende tilfeller — han selv er et eksempel. Vi for vår del tror så gjerne at kineserne vil gjøre amerikanerne en slik bjørnetjeneste som å reparere Wallace.

★

DEMOKRATIET I PORTUGAL

Innføringen av «demokratiet» i Portugal begynte — som vi husker — med forkynnelsen av frie valg med ditto frie partidannelser etter velkjent mønster. De eneste, som sto sammen sveiset og nok var tilstrekkelig organisert for slike tilstander, var kommunistene, som da naturlig nok ville få et lett spill mot de forvirrede «borgerlige» av forskjellig avskygning. Det vil si, det var ett unntak: nemlig de høyre-orienterte nasjonalistene under sin leder Alberto da Silva. Dette partiet er nu blitt forbudt og lederen arrestert. Leve demokratiet!!

★

«MISTRØSTIG OG NEDSTEMMENDE»

Det engelske demokrati — verdens forbilde — har av-

punkt om å forsvare nasjonal uavhengighet og rasemessig identitet (uansett hvor forvirret og dårlig gjennomtenkt deres politikk måtte være ellers), og på den annen side kommunistene, som representerer den absolutte fiende. De går bevisst inn for å ødelegge vårt folk og pådytte det et fremmed diktatur.

De sistnevnte må bekjempes med alle til rådighet stående midler. Ingen yttingsfrihet eller andre friheter kan innrømmes dem som har forrådt nasjonen og deltar i en krig mot den.

viklet sitt annet parlamentsvalg år, det første i februar. Selv hinsides Nordsjøen har dette absurde samfunns-«system» etter hvert havnet på et så nedrigt plan at selv tradisjonelt engelsk-vennlige kretser har vanskelig for å finne sympatiske trekk. Hør bare, hva for eksempel Aftenpostens korrespondent, Carlos Forsberg, skriver:

«Valgkampen har vart i tre uker, og det virker som en evighet — kanskje mest fordi denne kampen, som så mange av sine forgjengere, har vært en mistrøstig og nedstemmende opplevelse.

Nu som før har valgpropagandaen på flere felter vært preget av løgn, juks, bedrag og lureri. Tory-partiet og Labour-partiet har hver for seg presentert forvrengt — og derfor villedende — statistikk i håp om å fremme sin sak på den måten. De har mistenkeliggjort hverandres motiver og beskyldt hverandre for ikke å ha nasjonens beste, men makt for maktens egen skyld som fremste mål.»

★

TIL DANMARK

I dansk presse har man nylig bragt meldinger om at polske soldater ble undervist i dansk, fordi de var øremerket som okkupasjons soldater for Danmark. Etter en smule oppstuss ble «saken» tatt opp i Folketinget, hvor man snakket litt frem og tilbake om forholdet. Men man roet seg da Polen — og Øst-Tyskland — i kor kunne forsikre at det slett ikke var tilfelle. Senere har nye meldinger ikke bare gått ut på at østblokk soldatene taler dansk, men at de også opptre i danske uniformer under øvelser. Der til kommer at også avdelinger av den østtyske «Folkearmeen» er med på det samme projekt: altså overtalelse av Danmarks «sikkerhet og frihet», som vi kan tenke oss det kommer til å hete.

RUDOLF HESS ER «FARLIG»

Det var tilløp til snakk om at Hitlers stedfortreder, Rudolf Hess, burde slippes løs i forbindelse med sin 80 årsdag. Denne farlige mann, som nektet å søke om benådning og nektet sin skyldighet i «krigsforbrytelser» er nu i sin høye alder og med svekket helbred, påny blitt «farlig» om enn i en annen betydning, skal vi tro hva Lord Chalfont skriver i «The Times»: «Medlidenhet alene burde være nok til at vi skulle slippe ham løs. For selv ut fra den mest ufølsomme politiske beregning ville det være bedre å ha en harmløs gammel mann på frifot enn en nazimartyr i Spandau». Ja, tenkte vi det ikke: den eneste grunnen dette forkvaklede demokratiet kunne tenke seg for å løslate Hess, var hvis det kunne gjøre ham ondt.

★

REVOLUSJONÆRT FORARBEIDE?

Vi ser fra tid til annen i de venstreorienterte publikasjoner, at når man på det hold foreløpig anser en væpnet oppstand for å være «urealistisk», så skyldes det først og fremst Norges militære potens som NATO-land. Men man gjør seg likevel klar til «væpna revolusjon» som det heter, mens man samtidig arbeider intenst på å svekke eventuelt bryte ned «militærstellet» eller «voldsmakta» gjennom infiltrasjon etc., etc. Vi antar det er et utslag av det sistnevnte, når Torild Skar (SV) har anmeldt et begrunnet spørsmål til justisministeren om endring av paragrafene 78—81 i politiinstruksen for å begrense politiets adgang til å få hjelp av militære avdelinger i tilfelle ordensforstyrrelser. Vi tør vel regne med at «the Establishment» kommer de revolusjonære imøte med glede — for det gode demokratis skyld.

ER HELTEN FALLEN?

Bestormingen av nasjonale helter har her i landet foreløpig kulminert med angrepet — eller skal vi si forsøket på å detronisere — Roald Amundsen. Selv om samfunnets støtter motvillig har måttet «gå med på» at også han bare var et «vanlig» menneske, som kunne både drikke og banne, tviler vi sterkt på om herr Amundsen egentlig er blitt noe mindre ved det. De små, som gjerne ville «utjamne» ham, kommer likevel ikke inn i historien — og ikke greier de å viske Amundsens navn ut av den. Vi minner bare om den store forfatteren, som ganske tørt bemerket — etter at noen kritikere hadde slaktet den siste boken hans — at det brydde han seg ikke en døyt om, da det aldri var blitt reist et monument over en kritiker. Så sant, så sant.

★

ELLERS

går det sterke rykter om at Peru har til hensikt å angripe Chile militært. Iallfall tror man på dette i Santiago, der den chilenske regjeringen i all stillhet er gått til innkjøp av superpersoniske jet-jagere og nærkampfly fra USA. Det dreier seg om innkjøp til flere millioner dollar. Juntaens antagelse er neppe ubegrunnet, da den internasjonale sosialisme nok er meget innstilt på å komme til bordet igjen i Chile. Det er altså meget mulig at verden snart kan få enda et kriseområde å baske med.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

★

FOLK OG LAND I DANMARK

2800 KONGENS LYNGBY
Postboks 27

★

Abonnementspriser 1975:

Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 50,- pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 100,- pr. år, kr. 50,- pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 3,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo

INO (Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie)

innbyr til møte

tirsdag 12. nov. klokken 19.30

i Enerhaugplassen 4 (nederst i Smedgaten).

Orientering og diskusjon om arbeidsoppgaver. Selskapielig samvær. — Forbunds- og Kamerat-klubbs-medlemmer: Møt frem, ta gjerne med andre interesserte!